

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Визвольного Руху

Bulletin of the Ukrainian Liberation Movement

Bulletin der Ukrainischen Befreiungsbewegung

Грудень 1952 р.

Періодичне видання

Ч. 9

З Різдом Христовим
і Новим Роком!

Покликали «варягів»

Відійшов в вічність ще один рік — 1952-й. Здавалося б, що українська політична думка на еміграції мала час пробити собі ясний шлях й усталити свої позиції. Але й на цьому році діяльності націоналістичні українські верхи продовжують залишатися в глухому куті, блукають баз керми й, власно кажучи, не знають куди йти і що робить. Без кінця й краю твердять про консолідацію, влаштовують різні конференції, конгреси, постановляють, вирішують, роз'єднуються, з'єднуються, декларують про свою єдність, а на ділі все стоїть на місці, жодного кроку вперед, жодної конкретної позитивної дії нема й в спогаді.

Може такі висновки непереконливі? Може така безвідрадна картина не відповідає дійсності? Звернемося до фактів?

Для кожного емігранта є й було незаперечним, що головна мета всіх політичних емігрантів — це звільнення поневолених більшовизмом народів, для чого єдиним шляхом може бути об'єднання антикомуністичних сил на базі певної антикомуністичної платформи й утворення координуючого усі дії центра. Інакше як же діяти і як же боротися? І ось, коли почалася робота по перетворенню розпорушеної, дезорієнтованої політичної еміграції в політичну згуртовану силу, — з першого дня й до останнього на-

ціоналістичні українські кола не тільки не прийняли жодної участі в спільній визвольній справі, але зайняли гостро ворожу позицію щодо самої ідеї створення політичного центру еміграції. Не далі як 14 грудня 1952 року «Українські Вісті» (ч. 101) з приводу чуток, що кола УНРади провадять переговори з Американським Комітетом, вмістили комунікат, в якому навели щось з десятка постанов, які відкидають всяку думку про співпрацю з КЦАБ-ом і Американським Комітетом й назвали ці чулки «безглуздим наклепом». Але ж, як і слід було чекати, усі ці пишні декларації виявилися звичайним блефом, бо бачучи, що еміграційний політичний центр все ж створюється без них й що можна залишитися «за бортом» антикомуністичної акції, політики з УНРади й ОУН стали шукати виходу. Розраховувати на якесь погодження в середині себе — це річ безнадійна, і ось на політичну сцену запрошується новий партнер, вірніш арбитр УККА (Український Конгресовий Комітет Америки). І «Укр. Вісті» в ч. 96 від 27.11.52 нібито між іншим сповіщають: «Як довідуємося, днями прибуває до Європи делегація УККА, аби зорієнтуватися в політичній ситуації нашої еміграції в Європі». Безперечно, що цей приїзд зовсім не був несподіванкою для УНРади або ОУН, й що вся ця акція була заздале-

гідь підготовлена. На чолі з головою УККА проф. Добрянським, делегація прибула до Мюнхену й 19 і 20 грудня 1952 р. відбула спільну нараду з уповноваженими представниками українських політичних середовищ. 21 грудня делегація відбула нараду з цими уповноваженими в справі консолідації українських політичних сил і було схвалено «вжити конкретних заходів до здійснення» такої консолідації. Створена «Ділова Комісія». і т. д.

Скільки разів ми вже чули про такі ухвали і про «вжиття заходів» до об'єднання і про всілякі комісії. Залишаючи в стороні загадування, що саме вийде з чергової балаканини про консолідацію, треба констатувати один **красномовний факт**: націоналістична українська верхівка розписалася в своїй безпорядності, вона продемонструвала, що нездатна навести порядок в українській еміграції і покликала з-за моря варягів. Стара, як світ, історія. . . Починаючи з 1917 року, українську визвольну справу переслідує, як фатум, партійне зсліплення, безвідповідальність, політичне неучтво, служба чужим інтересам, що роблять неможливим для українських сил вийти на рівний шлях політичної зрілості.

Партійні самовдоволені бонзи ніколи не дійдуть до згоди поміж собою, бо вони репрезентують не зорганізовані політичні сили української еміграції, а невідповідальні, шкідницькі, агентурні групи.

Треба раз назавжди розвіяти мит про те, що і УНРада і ОУН є монопольними представниками української еміграції, а тим менш українського народу. А застосовуються всі махінації, аби утворити саме таке враження. Для цього існують часописи й злива «консолідаційних» статтів в них, для цього існує ульмівська або дахауерштрасівська Українські Держави, для цього і уряди і різні «виконавчі органи». Не дивно, що чужоземний спостерігач може заплутатися і не додуматися, що ульмівські бараки ДП це не є Україна. Не треба доводити, що переважна частина української еміграції **стоїть осторонь** від цих 12 або 13 українських партій, що радилися з УККА. Промовляли від імені еміграції окремі невеличкі групи і окремі особи. Прикладом цієї мегаломанії, а вірніш замилювання очей може служити ч. 1. 2 (672-673) «Українських Вістей». Там сповіщено про утворення «Легіону ім. Сімона Петлюри». Разом з цією назвою стоїть друга: «Антикомуністичне Об'єднання Колишніх Військовиків Советської Армії». Очевидно стоїть для більшого ефекту. На півтори сторінки часопису говориться про цей «Легіон», про «Установчий З'їзд» Легіону, наводиться «декларація» з'їзду і цілий ліричний твір під наголовком: «Чуєш, брате мій, товаришу мій!» Декларація охоплює майже всі питання української й міжнародньої політики, і не розумієш: нараді «усіх» українських полі-

тичних партій з УККА присв'ячується декілька рядків, а з'їздові відведено стільки місця, нібито мова йде про міжнародню подію першорядного значіння. Але коли досьвичений читач згадає про цей новотворений «легіон», зліплений п. Багряним з купки відколовшихся національних гвардійців Бульби, яких можна на пальцях перерахувати, то стає зрозумілим, для чого це робиться. Знову блеф і знову бутафорія. А як до цього додати, що створення легіону сталось лише в наслідок розходження поміж Багряним і Бульбою, і що Багряний розколов національну гвардію, аби утворити «опору» для своєї партії (УРДП), то стає і соромно за такі методи політичної діяльності і за людей, що їх застосовують.

Які передумови поставляють кола УНРади для співпраці з КЦАБом і Американським Комітетом, на чому вони погодяться з УККА, гадати передчасно. Що до кіл ОУН, то їх позиції багато ясніші і вони не завуальовані. В часописі «Українець-Час» (ч. 44-46) за 1952 рік вміщена стаття п. Карбовича, яка передрукована в «Українському Самостійникові» ч. 53, що дає підстави рахувати тези п. Карбовича за офіційну лінію ОУН. Концепції п. Карбовича досить виразно накреслено в таких його словах: «Усякі переговори, розмови з альянтами можуть вестися тільки окремо і **ніколи у пов'язанні з москалями, ніколи спільно**». «Є три чинники: поневолені народи, альянти і росіяни. Росіяни є вороги наші і Заходу. Їх еміграція є без значення і впливу на свій народ. Російська еміграція — це еміграція ворожого народу.» Нас хочуть саджати за один стіл з ворогом, якому ніхто не вірить». «За більшовизм відповідає московський нарід, що його виростив і підбив наші народи.» Карбович твердить «про злочини» Росії супроти світу і про те, що «ми непричасні до цих злочинів». «Політика Заходу проти росіян може бути тільки диверсійна, щоб росіян послабити». І закінчує Карбович впевненим твердженням: «Ми маємо час, пождемо».

Як бачимо для деяких «опекунів» знедоленого і стікаючого кров'ю українського народу є ще досить часу думати, як цей народ звільнити. Усякому своє! Гадаємо, що зайве дискутувати з приводу цих «концепцій». І УНРади і ОУН, очевидно, накреслюють собі плян консолідації антикомуністичних сил в такому вигляді: по один бік альянти й усі народи ССРСР, крім росіян, а по другий — росіяни та більшовики. Ну а як американці виявляють бажання допомогти створенню еміграційного центру росіян, то такий центр має існувати цілком окремо, а центр неросійських народів — окремо. Що ця «концепція» в якихсь головах засіла кріпко, і що її намагаються з різних напрямків просувати в зовнішній світ, це не викликає сумніву. Досить згадати, що в той самий час, коли очікувався

приїзд делегації УККА, раптово активизував роботу і горезвісний АБН. 11-15 грудня 1952 року в Мюнхені відбулася конференція кавказьких народів, на якій засуджено кавказькі організації, що співпрацюють в КЦАБ-і з росіянами і з Американським Комітетом. Підозрілий збіг подій! Пани Русуладзе, Габашвілі, і Магома поспішили на допомогу Стецьку.

Трудно сказати, чи у всіх цих подіях провадиться плян цілковитого зриву об'єднання антикомуністичних сил, чи то є намагання шовіністичних мракобісів дорватися до гегемонії над еміграцією, у всякому разі українська еміграція має всі підстави не тишитися створеною ситуацією.

Ми не знаємо, які настанови дав УНРаді і ОУН п. Добрянський, але його візита до Мюнхену є візита «варяга», і хоч він є демократ і українець за походженням, нема певності, що він поверне українських політиків на вірний шлях. Ми згадуємо його виступ на Вашингтонській конференції, його пляни виселення росіян в азійські пустелі, його захист атентатчиків на п. Д. Гулая, його зоологічне русожерство і ми не вбачаємо ознак, які давали б ґрунт для оптимізму.

І чому саме тільки українська еміграція відчула потребу в запрошенні варягів, навіть здалося це свідцтво політичної бідності? Про це подумає кожний українець і ні-

коли не виправдає таких методів розв'язання української справи.

Нам нема чого дивуватися, що нарешті націоналістичні українські кола опинилися в стані, коли їх беруть на «буксір». Цього невблагано вимагала логіка речей. До тої пори, докі ці кола не усвідомлять, що славні події українського народу і українського вояцтва — це не Крути і Базар, а і Куликове поле, і Бородіно, і Ізмаїл, і Римник, що історію Росії творили разом і російський і український народи, що в величчі й падінні вони були завжди партнерами, що «руській вопрос» безумовно має значення, значення величезне, бо це є питання перемоги над більшовиками або поразки, що треба думати ширшими чинами, ніж «чинами ОУН, УПА, УГВР», як цього хоче Карбович, що мало ще писати про наші українські політичні організації, про повстанчі формації, про «рейди», — до тої пори українська визвольна справа буде перебувати в повітрі, і ніякі варяги її не врятують.

Потрібні не варяги і не конференції, а потрібно перш за все відповісти на питання: проти кого саме українська кола УНРаді й ОУН збираються організувати боротьбу: проти росіян, чи проти інтернаціонального більшовизму? Відповісти чітко й ясно. І тільки після цього шукати собі союзників і місце в лавах антикомуністичної еміграції.

КОМУНІКАТ

Українського Демократичного Союзу (УДС).

20. 12. 52 Р. в м. Мюнхені (Німеччина-Баварія) відбулась Перша Конференція Українського Демократичного Союзу (УДС). Це був результат трьох попередніх нарад фундаторів, які мали місце в 1951 та 1952 роках. З теренів Західної Німеччини з'їхались 18 делегатів, що репрезентують собою новий демократичний Рух Української Еміграції в Європі. Підчас роботи конференції одержано телеграми кількох українських та російських політичних та громадських організацій, в яких радо вітали започаткування нової течії в політичному житті наших збігців. В діловій обстановці обговорено та затверджено програмові засади УДС, заслухано звітну доповідь делегата УДС до УВР та проведено вибори до Центрального Бюро УДС. Крім того виділено делегата до Ради УВР замість вибувшого п. Гудима-Левковича Юрія.

На своєму організаційному засіданні ЦБ УДС, одноголосно обрало на голову ЦБ УДС п. Василякя Володимира Петровича.

Конференція надіслала привітання Американському Комітету Визволення Народів Росії, Директору Європейського Представництва Американського Комітету Визволення Народів Росії містеру Свіфту, Голові ЦБ Координаційного Центру Антибільшовицької Боротьби проф. Мельгунову С. М. та Голові Виконкому УВР п. Гулаю Д. П.

Голова Президії Конференції

(Сергіїв Е. О.)

Голова ЦБ УДС

(Василякий В. П.)

Відкритий лист до ЦК ОУФД

З ч. 21 часопису «Східняк» довідуємося, що в м. Нагайра Фолс (Канада) 29 листопада 1952 р. відбувся з'їзд Об'єднання Українських Федералістів-Демократів та що до складу президії з'їзду було обрано члена УДС (Укр. Дем. Союзу) п. Гудима-Левковича. З'їздом було ухвалено «вітати співпрацю з УДС та доручити ЦК провести організаційне оформлення цієї співпраці».

Це сповіщення природно викликало подив й ЦБ УДС змушений дати свої спростування та поставити перед ЦК ОУФД деякі питання:

УДС — це українська організація, що має своїм осідком Німеччину — м. Мюнхен, була одним з фундаторів Українського Визвольного Руху (УВР) й нині є невід'ємною й складовою його частиною. Ніякого іншого УДС не існувало й не існує. П. Гудим-Левкович був членом Виконкому УВР і через від'їзд на постійне мешкання до США, автоматично вибув з керівного складу Руху залишаючись в складі Українського Демократичного Союзу, бо жодних заяв про вихід зі складу організації не було. Про існування в США іншого УДС ні від п. Гудима-Левковича, ні від будь-якого пресового органу ніхто не довідувався. Якщо справді така організація в США заіснувала, то чому з цього факту робилась таємниця, принаймі, для фундаторів її, що мешкають в Німеччині. Якщо справді виявилась потреба в прийнятті таких важливих рішень, як співпраця УДС з іншими українськими організаціями, такі ухвали приймаються з'їздом, чи керівним органом. Проте нам невідомо ані про існування на терені США будь-якого осередку УДС, а тим паче його Централі. Якщо, прийнявши на віру, заіснувало УДС за-океаном, то чому не було жодних офіційних повідомлень на адресу УВР, складовою частиною якого УДС завжди був і залишається. Отже, делегатом на з'їзд ОУФД, п. Гудим-Левкович не міг бути, бо повноважень від УДС нікому не давав, й тим паче, робити будь-які заяви, що мають вирішальне значення в лінії організації. Тому нас що більше дивує обрання п. Гудим-Левковича до складу президії з'їзду від УДС, не перевіривши його мандатного повноваження. Акцію п. Гудим-Левковича ми розглядаємо як несерйозну спробу людини, що заплуталася в шуканнях політичної

«орієнтації» для виправдання власних вигод. Співпраця п. Гудима-Левковича з організацією ОУФД ми розглядаємо як його особисту справу, до якого УДС не має жодних відношень і не тому, що УДС в принципі має негативне наставлення до ОУФД. Нас тішив би факт створення УДС на терені Америки, коли б ми не знали, що таке УДС втілюється в особі одного п. Гудима-Левковича. Тому ми запитуємо ініціаторів з'їзду в Нагайра-Фолс: на підставі чого п-на Гудима-Левковича запрошено до складу президії з'їзду як представника УДС? Нашого УДС? Це неможливо. УДС в Америці? Такого нема. Якщо трапилась прикра помилка, то слід її виправити, бо враження від цієї пригоди дуже сумне й є на шкоду нашій загальній справі.

Нас здивував факт співпраці п. Гудима-Левковича з п. Богатирчуком, тим паче, що Редакція Бюлетеню УВР на початку листопаду минулого року одержала статтю від нього під назвою «Дві фатальні помилки» в якій гостро критикується концепція федераліста-Богатирчука. Статтю не було вміщено, бо вважалось недоцільним цю дискусію, що своїм наслідком могла б шкодити справі об'єднання демократичних елементів.

Нарешті цілком комічно виглядає заява в «Новом Русском Слове» про вихід УДС зі складу Українського Визвольного Руху.

Як довідується з комунікату, наша громадськість, що постановою конференції УДС від 20.XII лінія взята на поширення й зміцнення лав УВР й жодного голосу всупереч цьому не було. В наступних числах Бюлетеню, коли читач дізнається в деталях про позитивне наставлення до Українського Визвольного Руху з боку УДС, та що він має стати однією з міцних основ до дальшого масового руху та його поширення. Маємо заявити, що цим спростуванням ЦБ УДС аж ніяк не має н меті дискредитувати п. Гудима-Левковича.

Ми цим заперечуємо лише спроби п. Гудима-Левковича розглядати політичну організацію, як власне підприємство, чи річ, яку можна перекласти з однієї кишені до іншої.

Голова ЦБ УДС

Володимир Василякий

Шукають винуватців

На протязі довгих років облудливо комуністична пропаганда намагалася переконати весь вільний світ у перевазі комуністичної системи господарювання перед системою капіталістичною. «У капіталістичному світі занепад, анархія виробництва, безробіття, голод... а, ось у Радянському Союзі все гаразд, все розвивається, нарід багатіє та радіє... «жити стало краще, жити стало веселіше». Так запевняла комуністична преса, так кричало радіо, так базикали обдурені комуністичні співмандрівники

як Еріо, червоний Декан, як Джолю Кюрі та інші.

Поки комуністичні господарські експерименти не виходили за межі Радянського С'єзу, і поки дійсні наслідки цього господарювання були великою таємницею для вільного світу, дуже важко було зробити правильну оцінку комуністичної системи господарювання і тим більше, що ті відомості, які всеж таки іноді і надходили та які свідчили про надзвичайні злидні підярємних народів, — Советський уряд енергійно спростував, як наклепниць-

кі. А коли наслідки «комуністичних експериментів» досягали такого розміру, що їх приховати вже було неможливо, то кремлівські володарі з звичайною для них спритністю вигадали пояснення: винні не більшовицькі горегосподарники, а капіталістичні агенти, фашисти, «вороги народу» то що.

Але, ось, в наслідок війни кремлівським володарям пощастило загартувати цілу низку вільних країн — Польщу, Румунію, Угорщину, Чехословаччину, Болгарію, і вони поступово стали переносити свої експерименти і на ці країни: почали націоналізувати підприємства, запроваджувати колгоспи, і взагалі заводити усі ті порядки, що ними вже «осчастливлено» народи СРСР. Наслідки цього незабаром почали виявлятися: брак краму, занепад сільського господарства, а завдяки цьому, нестача харчових продуктів. Так, наприклад, Чехія, яка завжди була найбагатішою країною на цукор, експортуючи його в великій кількості в інші країни, зараз сама гостро потребує довозу цукру; і не лише цукру, а і багатьох інших харчових продуктів. Але наведемо заяву самого Запотоцького — міністра президента Чехословаччини. Ось що він був змушений визнати в своїй промові на конгресі Чехословацької комуністичної партії в Празі 14 грудня 1952 р.: **«Чехословаччина опинилася в дуже тяжкій господарчій кризі. Це сталося в наслідок відсутності керівництва, деморалізації дисципліни, в наслідок саботажу тощо. Ми сьогодні спостерігаємо наслідки тих хиб, що були припущені раніш. У нас немає яєць, немає масла, немає м'яса. Ми мусимо ці продукти раціонувати. Поліпшення цього становища ми можемо чекати лише після застосування нових методів планування».**

Очевидно, господарча криза в Чехословаччині заглибилась дуже, коли самі комуністичні заправили примушені робити такі заяви. Тут, в цій промові, є і визнання великої економічної кризи і визнання хиб, і рецепт, за яким це може бути поліпшено — якесь там нове планування і, на прикінці промови Запотоцький пояснив, хто саме винен в цій кризі — це, бачите, не комуністичне господарювання, не сама система винна, а Сласский та інші комуністичні керівники Чехословаччини, яких нещодавно було засуджено на смерть в Празі.

Не краще, а може ще й гірше становище можна спостерігати і в інших країнах — Советських сателітах. Так Угорщина, де в наслідок заслання в концтабори восьмидесяти тисяч селян, зарахованих до так званих куркулів, які продукували велику кількість сільськогосподарчих продуктів — зараз теж переживає гостру економічну кризу. Таке ж становище і в Румунії, але в найгіршому стані опинилася Східна Німеччина. Ця країна теж була колись дуже багата на продукти харчування і вивозила їх до інших частин Німеччини. Німці завжди називали східну частину Німеччини «Корн-Камера».

А що ж ми спостерігаємо там зараз в наслідок комуністичного господарювання? В зв'язку з посиленою колективізацією і збільшенням, завдяки цьому, кількості втікачів, головним чином з верств міцних хліборобів, — постачання харчових продук-

тів що дня гіршає. Ось як змальовує становище в Східній Німеччині газета «Ді Ное Цайтунг». (Див. ч. 299/19 грудня 1952 р.). «Запровадження примусової колективізації в Східній Німеччині та вживання надзвичайних заходів до тих селян, які не можуть виконати плану здачі харчових продуктів, — аж до конфіскації всього їхнього хатнього майна, примушує сільське населення покинути свої господарства і тікати на Захід. Що дня від 50 до 70 сільських господарств з загальною кількістю до 2.000 гектарів землі залишаються без хазяїв, а земля необробленою. В наслідок цього економічна криза в країні все більш і більш загострюється».

Інші газети наводять ще більш різкі картини голоду в Східній Німеччині.

Комуністичний уряд давно вже запровадив там раціонування майже всіх продуктів харчування. Але що ж з того, коли навіть і тієї мізерної кількості маргарину чи інших продуктів, що їх передбачено видавати на харчову картку, не вистарчає. Людям доводиться вистоювати довгі черги, витрачати багато часу і нарешті нічого не отримати. Це все викликає велике обурення населення. За останні дні преса подає відомості про відкриті зворушення. В багатьох містах, як ось в Лайпцігу, Дрездені, Магдебургу та Галле, голодні люди, ризикуючи бути заарештованими та засланими до концентраційних таборів б'ють поліцаїв, розбивають харчові розподільники навіть оголошують страйки, що є нечуванним в країнах комунізму, де лише за натяк на невдоволення людей засилають туди, звідки немає повороту.

Ось тут збентежені комуністичні пройдисвіти почали шукати винуватців, щоб на них скерувати народний гнів, щоб довести, нібито не комуністична система винна, а хтось інший. За класичним зразком комуністичного судюінсценювання, якого в усіх подробицях було в свій час розроблено здесь на Лубянци, та багато разів було випробувано в межах Радянського Союзу — Сталінські та Берієвські виучники почали інсценювати процеси в країнах сателітах. Цікаво, що за наказом Кремлю для цих процесів шукають винуватців серед самих найвидатніших комуністичних вождів, які довгі роки вірно і бездоганно викочували волю головного комуністичного бонзи — Сталіна. Вже загинули в Угорщині Райк, в Болгарії Костов, і ось зараз в Празі Клементис, Сласский та його найближчі співпрацівники. Винищуючи цих промінентних комуністів, Сталін хоче попередити обнування населення вразіння правдоподібності обвинувачення і злочинності намірів капіталістичного світу а подруге, і це мабуть є головним, — винищити в країні сателітів найбільш впливових комуністів, як потенційних «Тітоїстів». Празький процес, як і попередні процеси в Болгарії та в Угорщині як дві капелі води нагадають ті процеси, які неодноразово інсценювались в межах Радянського Союзу: — всі обвинувачені під впливом якогось психозу визнавали себе винними і каялися в самих фантастичних злочинах: — тут і саботаж, тут і націоналізм і сіонізм і троцькізм і Бог знає, ще які там «зми». Вони й агенти капіталістичних розвідок, вони і вбивці,

вони й комуністами ніколи не були і самі ж вони переконливо заявили, що своїми злочинами цілком заслужили смертну кару.

Треба зазначити, що цей «псіхоз» охопив і їх родини: так дружина засудженого заступника міністра закордонних справ Артура Лондона — Ліда Лондон надіслала на ім'я прокурора листа, в якому виматала найсуворішої кари для свого чоловіка. А чотирнадцятирічний син Фарейки вимагав смертної кари для свого рідного батька. Чія диявольська рука водила на папері рукою цієї ще несвідомої напівдитини?

Який страшений тятар поклав цей диявол на його душу, і якою він відчує, коли в майбутньому усвідомить свій великий злочин проти рідного батька.

Але все це, мабуть, входило до плану заздалегідь розробленого інсценювання цього процесу. Багато дехто намагається зрозуміти цей псіхоз, коли люди можуть зізнаватися в тому, в чому вони навіть не могли бути винними, бо одне обвинувачення цілком викликає друге, і каже, що обвинуваченим вприскують якусь тибетську речовину, в наслідок чого вони втрачають силу волі, робляться автоматами і повторюють все, що їм було наказано.

Але ми добре знаємо, як в Радянському Союзі тисячі і мільйони людей без усякого вприскування зізнавалися в тому, що їм мабуть ніколи й не снилося. А в далекому минулому хіба не було таких зізнань? Ось в 1650 році в місті Толедо одна жінка після відповідного катування не тільки зізналася в тому, що вона відьма, а що вона жила з дияволом, як з чоловіком, і вона мала навіть від того диявола сина, який народився з хвостом та з рижками та якого диявол забрав до себе...

Можна бути впевненим, що Берієвські молодчики таке зізнання теж можуть випресувати з людьми і можливо, що на майбутньому процесі в Румунії Ганна Павкер буде каїтись і зізнаватись не тільки в усяких там «ізмах», а і в тому, в чому зізналась колись жінка в Толедо.

Таким чином і минулі процеси в Болгарії і в Угорщині і процес празький цілком відповідають Берієвській режесурі. Але в останньому процесі є також і щось нове, чого раніш не помічалось, хоч натяки на це вже давно можна було прослідкувати в Радянському Союзі — це його антисемітське вістря. Це вістря вбачається не лише в тому, що з чотирнадцяти засуджених, одинадцять є євреї, а в тій підкреслено антисемітській атмосфері, яку комуністична режисюра утворила навколо цього процесу. Так засуджений Марголіус «признався, що він здобув значні кошти для деяких євреїв та для сіоністської організації. А «Руде Право» на своїх сторінках гостро обвинувачувало сіоністів та Ізраїль в тому, що вони, нібито, перетворилися на «агресивну базу американських імперіялістів проти арабів(?). Тут яскраво просвітлюється бажання привернути до себе симпатію арабських народів.

Далі говорилося про те, що Сланський допоміг деяким чехословацьким євреям втікти з Чехословаччини, захопивши з собою величезні кошти. Говорилось там також і про «єврейську конспірацію», яка нібито готувалася до викрадення коштовного майна з Радянського Союзу та з Чехословаччини — для Ізраїля.

На процесі також лунали безглузді обвинувачення на адресу Сіонізму та Ізраїля, що нібито прем'єр Бен Гуріон та міністр закордонних справ Шарет ще в 1947 році умовлялися з президентом Труманом про участь Ізраїля в змові проти Чехословаччини, в той час, як Бен Гуріон вперше зустрінувся з президентом Труманом лише в 1951 році, а Шарет ще пізніше — а саме в 1952 році.

Вигуки: «Світова єврейська буржуазія, Сіонізм, космополітизм» весь час лунали на празькому процесі.

Після закінчення процесу ця антиєврейська акція продовжується й далі. Вже і Чехословацький і Східно-німецький Уряд вимагають від Ізраїля відкликання своїх послів, які ніби то допомагали засудженим в їх злочинній роботі.

В самій Чехословаччині мають місце численні антиєврейські виступи. В Братиславі та в інших містах з'явилися написи на стінах домів: «Тут мешкають євреї», «Геть єврейських капіталістів» то що.

Повідомляють, що ця кампанія привела до великого занепокоєння серед єврейського населення Чехословаччини, і що навіть де які євреї покінчили своє життя самогубством.

В чому ж причина такої гострої антиєврейської акції?

Ця причина криється в тому самому величезному економічному занепаді, про який ми вже писали вище.

Цей економічний занепад досяг такого розміру, що Кремль заметушився — бо зворушення, страйки, — це досіть грізні симптоми. Нарід страшенно обурений, а під впливом обурення він є гідний і на відкрите повстання проти комуністичної влади.

І ось перелякани комуністичні володарі намагаються скерувати цей народний тнів не лише на деяких видатних комуністів, а головним чином на комуністів єврейського походження та на єврейство в цілому. В цьому занепаді, бачите, винна єврейська світова буржуазія, Сіонізм, Ізраїль» то що. Але це є досіть старий метод скерування народного незадоволення проти євреїв, до цього методу неодноразово зверталися сильні світу цього», коли їх влада починала хитатися, і чи не обернеться якраз ця антиєврейська акція проти самих комуністичних верховодів?

Мабуть дуже непевна їх влада, коли вони примушені звертатися до цієї ганебної методи. Але гра на низьких інстинктах народу, — це гра дуже небезпечна.

II. Очерет.

Більшовицький День Конституції

Це було 16 років тому. В грудні місяці п'ятого дня в 1936 році при урочистих обставинах 8-й надзвичайний з'їзд совітів СРСР прийняв і затвердив нову советську конституцію, а день її затвердження оголосив постійним святом народів СРСР.

В ці дні більшовицька пропаганда претенціозно повідомила про те, що день советської конституції може бути в умовах пролетарської диктатури, як нового типу держави, самого демократичного, де у державного керма стоять робітники та селяни.

Особисто вождь більшовизму Сталін в своїй доповіді про советську конституцію гостро критикував і висміював конституції держав зах. Європи і Сполучених Штатів. Він заявив, що ці конституції буржуазні, недемократичні, куці, що вони захищають інтереси тільки пануючого класу-буржуазії. Цій заяві ніяк не пошкодив факт, що сталінська конституція є простим «перекладанням» західних конституцій, головним чином, англійської.

Деякі роки після того академік Вишинський, будучи прокурором, а потім міністром зовнішніх справ СРСР, в своїй праці «Питання міжнародного права» «демократичність» нової советської конституції «обгрунтував» з научної точки зору і підніс советському громадянину ще один «доказ», що тільки в умовах робітничо-селянської держави можуть бути особисті свободи громадянина. Кат підсоветських народів, який розстріляв в катівнях ЧК-ГПУ-НКВД-МВД мільйони невинних людей, пише про «право» і «особисті свободи». Більшовицька дійсність з ясністю довела, що сталінська конституція є суцільною й нахабною брехнею, призначеною виключно для «експорту», для одурманювання чужинців.

Сталінська конституція нічого не змінила ні в теорії, ні в практиці більшовизму, і він остався таким, яким він був за період «воєнного комунізму». Коли ми говоримо про цей період, то маємо на увазі розгул червоного терору в 1920-22 роках, утворений ЧК-ГПУ на чолі з оберчекістом Феліксом Дзержинським. ЧК спрямувала, передусім, свій удар на Україну, Кавказ, Дон, Поволжжя, бо там спротив більшовизму відчувався особливо гостро. Тільки в ці дні червоний терор перевершив всі рекорди яacobінців і знищив більше шости мільйонів людей.

Це було перше знайомство народів Росії з більшовицькою «демократією».

В 1924 році появилася перша советська конституція. Це була конституція держави, на чолі якої стояв той же пролетарський меч ГПУ-НКВД, як і в епоху воєнного комунізму. Були позбавлені прав буржуазно-капіталістичні елементи, духовенство і все, що здавалося більшовикам ворогом злади. І на цій підставі більшовики почали здійснювати програму комуністичного будівництва. Советська влада повела жорстоку боротьбу з народами, і без перебільшення, можна сказати, що вся країна уявляла з себе два табори; в одному з них були народи СРСР, в другому — купка інтернаціональних зло-

чинців. Перший раз на території Росії виростили концтабори ГПУ-НКВД Ведмежої Гори, Котласу Сибіру, Далекого Сходу, Середньої Азії та ін. в які затанялися мільйони неповинних людей, засуджених «тройками» НКВД.

Роки першої советської конституції були роками, коли народи, які жили під ярмом більшовизму, ясно усвідомили, що більшовицька система не знає й не визнає жодних встановлених міжнародних юридичних прав і норм.

В дні колективізації більшовицька жорстокість особливо дала себе знати. Достатньо нагадати про такі загальновідомі факти, як знищення штучним голодом 7-8 мільйонів українських селян, як те, що селянин не міг і думати про те, аби поскаржитись на рішення місцевої влади, і спроби скарги розглядалась як контрреволюційний виступ, і винуватці присуджувались спеціальною виїздною сесією советського суду до розстрілу.

З 1924 р. по 1936 рік, тобто, зі дня появи першої советської конституції і до появи другої, ЧК-ГПУ-НКВД знищили до 30 мільйонів советських громадян. Такий був баланс першої советської конституції.

Народи Советського Союзу, зазнавши жах советської «демократії», не могли, звичайно, вірити новій сталінській конституції, і вони не помилились. В ті самі дні, коли Сталін говорив про нову конституцію, в країні йшли розстріли, масові арешти, які потім швидко розрослися в вахканалію масових вбивств в часи «Ежовщини».

Зрозуміло, що Ежов проводив свої репресії в згоді і за наказом політбюро і Сталіна. Народи Советського Союзу лицемерність «вождя» добре знали ще з періоду колективізації, коли він в своїх промовах та статтях нападав на місцевих партійних і советських керівників за примусову колективізацію, і одночасно давав таємні інструкції вищим партійним працівникам колективізувати любую ціною, а органам ГПУ-НКВД дав необмежені права включно до розстрілу, за небажання йти до колгоспу. В дні масових арештів 1936-37-38 рр. народи СРСР згадували про «сталінську конституцію» й слали прокляття Червоному Кремлю за чергову брехню.

Тільки в 1936-37 роки було заарештовано і засуджено закритою трійкою НКВД більше ніж 15 мільйонів людей, й це було красномовною ілюстрацією до конституції.

Не можна замовчати і факти про безперервний зріст советських таборів НКВД. Тільки за два 1936-1937 роки виникли такі гігантські табори НКВД на Півночі, як Онезький трудовий табір с центром Плесецьк в Архангельській області, в якій знаходилось 360 тис. в'язнів з Кубані, Дону, України, а Казахстану; Котласський, в якому було 705 тис. чоловік з переважною кількістю українців, росіян і татар. Архангельський табір, в якому знаходилось 100 тис. в'язнів. Печерський табір, в якому знаходилось 630 тис. і других таборів на Уралі і Сибіру, і

на Далекому Сході. Але це були не тільки табори примусової праці, а і табори фізичного знищення людей.

Всі ці табори дають советській державі «безкоштовну добавочну вартість», і ось чому советський уряд може одночасово будувати і заводи-гіганти і озброюватися, і це, і є та «перевага» советської системи перед капіталістичною, про яку так часто говорять більшовицькі вожді. Советський нарід і тепер залишається жертвою більшовизму як і пе-

ред тим, і існування більшовицької системи тримається тільки на терорі. І весь 35-ти річний шлях більшовицької «демократії» є шляхом терору, брехні і лицемірства.

День советської конституції є чергове нагадування про знущання сталінської влади над народами і нагадування про те, що ця влада в ім'я Божих і людських законів мусить бути знищена.

А. Д.

По пути предков

«Слиясь в одну любовь, мы цепи
бесконечной
Единое звено,
И выше восходит, в сиянье
правды вечной,
Нам врозь не суждено...»

А. К. Толстой.

Ети слова поета в наше печальное время особенно ценны и поучительны для эмиграции народов теперешнего СССР. Ценны и поучительны они потому, что эта антикоммунистическая эмиграция переживает жесточайший политический кризис. Она, разбившись на нечисленные политические партии и группировки, как раки расплозились по всему земному шару в поисках пути борьбы за правду. Расползлась она не единым звеном антикоммунистической цепи, а именно врозь, а поэтому и очутились в безнадежном политическом тупике.

Год тому назад, в Фюрстенфельдбруке (Бавария) состоялась конференция шести украинских политических организаций. На этой конференции ее участники образовали «Украинское Освободительное Движение» и декларировали свои задачи и цели.

В своей декларации «Украинское Освободительное Движение» заявило, что оно является организацией непредрешенческой, безпартийной, основной целью считает освобождение Украины и всех народов СССР от большевизма и будущее Украины правомочно разрешать только воля самого украинского народа.

Если просмотреть список организаций — учредителей «Украинского Освободительного Движения», если просмотреть делегатский состав конференции в Фюрстенфельдбруке, то станет каждому ясно, что главным инициатором созыва конференции и организации «Украинского Освободительного Движения» явилось «Украинское Вольное Козачество». Невольно возникает вопрос: почему так стало, что главным инициатором создания «Украинского Освободительного Движения» явилось, именно «Украинское Вольное Козачество»? На этот вопрос дает простой, всем понятный и точный ответ многовековая история жизни Запорожских, Екатиринославских, Чигиринских, Чугуевских, Донецких, Бугских, Полтавских, Дунайских и других украинских казаков.

Нынешние же украинцы являются потомками их. У украинцев нет и никогда не было истории украинского мужика.

Богатую многокрасочную историю Украины создали Запорожские и Украинские казаки. Это подтверждают украинские, русские и западные ученые, историки и писатели.

Безсмертный Кобзарь Украины Т. Г. Шевченко в большинстве своих произведений с особой любовью и красочностью воспевал долю, свободу и боевую славу Запорожских и Украинских казаков. 113 лет тому назад — в 1839 году Т. Г. Шевченко в своем произведении: «Иван Підкова» писал:

Було колись в Україні
Ревіли гармати;
Було колись — запорожці
Вміли панувати...

Етими історическими словами он подчеркнул, что Украиной управляли и умели управлять Запорожские казаки.

В своем знаменитом послании: «І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моім в Україні моє дружнє посланіє Т. Г. Шевченко сказав:

У нас воля виростала,
Дніпром умивалась,
У голови гори слава
Степом укривалась;
Кров'ю вона умивалась,
А спала на купах,
На козацьких вольних трупах
Окрадених трупах!
Подивіться лишень добре,
Прочитайте знову
Тую славу та читайте
От слова до слова;
Не минайте ані титлі
Ніже тії коми,
Все розберіть... та й спитайте
Тоді себе: що ми?»

Етими словами великий поет своим потомкам повествовал, как казаки растили, любили и охраняли волю украинского народа. Он ярко подчеркнул, что свободная жизнь и покой на Украине добывались и охранялись казачьими головами. Будущему поколению Украины Т. Г. Шевченко завещал помнить историю своих славных предков. Он призывал не забывать о славе Запорожцев и читать о ней «зню-

ву» и «знову», читать «от слова до слова», все подробно разобрать, усвоить и тогда спросить себя: кто мы?

Это послание бессмертного Кобзаря Украины необходимо прочесть каждому украинцу, а особенно украинцам-эмигрантам в наши черные дни партийной междуусобной борьбы, склок и раздоров. У каждого, прочитавшего это послание, созреет мысль: Я казак, я потомок казаков.

В 1898 году поэт Западной Украины Иван Франко написал пролог по случаю юбилейной постановки «Наталки Полтавки». Свой пролог поэт посвятил горячо любимой им родине-Украине. В нем с особенной яркостью Ив. Франко описывает страдания и муки Украины. И не случайно весь пролог говорил «Козак-Неумирака». Поэт отлично понимал, что те боли и муки, которые переживает его родина, может передать другим только хозяин Украины-Козак, т. е. человек, который защищая ее от всяких бедствий, обильно полил своей кровью ее безкрайные степи. «Неумиракой» казака Франко называл потому, что он твердо верил, что никакая сила не сможет стереть с лица земли казаков. Франко верил, что казаки жили, живут и будут жить. Он твердо верил, что казаки бессмертный народ, и только потому И. Франко казака назвал «Неумиракой». «Казак-неумирака» говорит:

Боже! Наше рідне слово,
Наша пісня ще живе.
І про нас ще пам'ятає
Покоління те нове.
Ще співає про казачтво
Про його кривавий бій.
Ах, значить, ще не в могилі
Той народ коханий мій...

Вот как высоко оценили слово «казак», а с ним вместе и все Украинское Казачество и его родину Украину. «Казак-Неумирака» сказал правду: тысячу лет на Украине поются казачьи песни: «Віють вітри», «Ой, не ходи Грицю», «Засвістали козаченьки» и другие, сложенные знаменитой слогательницей украинских казачьих песен казачкой Марией-Чурай — дочерью сотника Полтавского полка Гордея Чурая, о которой, к сожалению, мало кто знает.

Ни один писатель русской литературы не уделил столько внимания казачеству и не описал так ярко казачью жизнь, а особенно казачью психологию, как Н. В. Гоголь. Н. В. Гоголь был казак, поэтому история его родной Украины неразрывно связана с историей казачества.

Казаки безгранно любили и любят свой народ, свою родную землю, необъятные украинские просторы, свой широкий бурный Днепр. Козаки непоколебимо свято чтили и охраняли свою православную веру. Казаки особенно дорожили своей казачьей волей и гордились ею. Все это они в течение многих столетий отстаивали своей кровью и своей жизнью. Вечными свидетелями этого служат курганы, рассеянные по бескрайным степям Украины. В этих курганах спят вечным сном степные рыцари, Запорожские и Украинские казаки, положившие свои головы за православную веру и родную Украину.

Много было завистников на золотой украинский чернозем, на безбрежные, богатые украинские степи и луга, на богатые природные ископаемые. Эти завистники много раз пробовали физической силой отнять у казаков их родную землю с ее богатствами. На протяжении многих веков казаки с успехом отбивали у завистников охоту на чужое добро. Они вели неравную смертельную борьбу с могущественными в то время туржками, поляками, татарами.

В этой многовековой беспримерной героической борьбе казаки, покрыв себя неувядаемой славой, с честью отстаивали свою православную веру и Украину. Жили казаки по своеобразным неписанным законам своего бытия. Казачье бытие было построено на глубокой вере в Бога, высокой духовной морали, на любви, правде, братстве и равенстве. Казачье управление было построено на своеобразном казачьем народоправстве. Казачье народоправство на протяжении веков самой жизнью проверено, усовершенствовано и отшлифовано. Казачество, живя своими законами бытия на протяжении столетий, выработало в себе и особую психологию.

У казаков не было классовых разделений, они между собой были все равны и пользовались одинаковыми правами. Твердая вера в Бога, подлинное народоправство, подлинное равенство, социальная справедливость, полная свобода, действительная любовь и братство не способствовали зарождению среди казаков какой-либо политической партии.

История казачества не знает пребывания у власти политических партий. Казачество по природе всегда было беспартийным. Казакам нет особой надобности изучать программы партий. Если члены этих партий желают быть подлинными демократами, то пусть они внимательно изучают многовековую казачью жизнь, и тогда они убедятся, что казаки почти тысячу лет назад уже были непревзойденными демократами. Благодаря своей беспартийности казачество всегда было едино и в мыслях и в действиях. Высшим законодательным органом у Запорожских и Украинских казаков было народное собрание — Рада. На Раде решались все вопросы казачьей внутренней жизни, взаимоотношений с соседями, избирались гетьманы, кошевые атаманы и т. д.

Военное и гражданское начальство казаками избиралось на Радах и Сходах. Управлялись казаки гетьманами. Гетьман Украины являлся высшей исполнительной властью. Казачьи украинские гетьманы на Украине строили редкой архитектуры святыне православные храмы, города, в городах открывали академии, школы, театры, а в военное время водили грозные казачьи коши и курени на защиту родной земли от поляков, турок, татар и т. д. Бессмертные казачьи Украинские гетьманы — Наливайко, Дорошенко, Сагадочный, Тарас Трясило, Павлюк, Остриця, Гуня, Богдан Хмельницкий и др.

Славные кошевые атаманы Байда, Сирко, Сулима и т. д., любимые народные герои — полковники Колошовский, Нечай, Богун, Дижун и др. создали богатейшую историю Украины, которой ныне гордится каждый украинец.

Только благодаря особому укладу казачьей, жизни, особой казачьей психологии каждый казак, каждая казачка беззаветно любит свою родную землю, казачью свободу, правду и равенство, свой казачий быт и традиции, свой курень и отцовский порог.

Благодаря этим качествам Запорожское и Украинское казачество сумело сотни лет в тяжелой борьбе с разными полчищами отстаивать все свое родное и сохранить себя до нынешних дней. Эти ценнейшие качества казачества сохраняют и ныне.

Украинское Вольное Казачество продолжает вековые традиции Казачества и, выступив на политическую арену теперь, когда выковывается оружие против захватчика и порабитителя Украины — большевизма, руководствуется только одной целью — целью освобождения от ига коммунизма своей многострадальной родины и родного народа, не предпринимая ничего другого.

Только горячая любовь к своей матери-Украине и родному народу, т. е. то, чем сотни лет руководствовались Запорожские и Украинские казаки, заставили Украинское Вольное Казачество стать инициатором организации «Украинского Освободительного Движения» и стать на путь своих предков.

Украина на протяжении своего многовекового существования много раз была в смертельной опасности, и каждый раз ее спасали только ее верные сыны — казаки.

Пусть для всех украинцев будет уроком 1917, 18, 19, и 20 годы, когда среди украинцев впервые появились у власти политические партии, которые затуманили народные умы, создали в стране хаос,

разъединили народ, и этим свели на нет славную борьбу против большевиков, начатую казаками.

Сейчас, когда Украина истекает кровью под сапогом коммунизма, всем украинцам надо твердо стать на вековую беспартийную дорогу своих предков-казаков и лишь тогда она будет вызвана из кровавых лап коммунизма.

Пора понять, что Украину от коммунистического рабства спасут не отдельные партийные кучки политических интриганов, а народные массы, сплотившие жизнью прошлого и любовью к родине, т. е. люди, которые века думали и действовали в единении, благоустраивая и защищая свою родину и самих себя.

С каждым днем ширятся ряды «Украинского Освободительного Движения». Ширятся они потому, что люди поняли, что путь, по которому оно идет, есть путь единения и спасения родины от большевистского рабства.

Кости украинского народа, рассеянные по необъятным просторам Украины в борьбе за идеалы казачества, кровь лучших сынов и дочерей Украины, пролитая ими за православную веру и родную землю, зовут каждого украинца стать на беспартийную дорогу своих предков-казаков, дорогу единения и этим воскресить неувадаемую славу своей родины Украины и ее потомственных хозяев — Запорожских и Украинских казаков.

Атаман казачьего объединения
в Западной Германии

М. Минаев

Огляд преси

Українська інтелігенція під «опікою» ЦК КПСС

Як довідуємося з підсовєтських часописів, більшовицькі узурпатори відомими нам засобами почали черговий наступ на українську інтелігенцію. Про таку «опіку» над розвитком інтелектуальних сил свідчить «Правда» від 17. 11. 1952 р. в статті «Розгортати критику й боротьбу думок в науці». Запевнюючи про величезне значення науки, «Правда» завдячує розвиток науки, звичайно, чутливому піклуванню... ЦК партії. Бо то ЦК партії ставило на передові «пости» своїх людей, (дуже часто не маючих жодного відношення до науки). «Правда» немилосердно насає на українськи вчених, критикуючи їх за працю над старими, просякнутими «ідеологічними помилками» проблемами — в той час, як треба займатися більшовицькою самокритикою. Далі «Правда» вказує шлях до наукових досягнень, цитуючи уривок з статті Леніна «Про значення войовничого матеріалізму», в якій, між іншим, говориться: «Журнал, який хоче бути органом войовничого матеріалізму, повинен бути бойовим органом в розумінні неухильного викриття локалів попівщини, повинен нещадно розкривати розтліну буржуазну ідеологію сучасних локалів імперіалізму — прислужників підпаловачів війни». Ось як треба опановувати науку! А українські науковці «не прислуховуються до критики», яка йде

(нібито) «знизу» й «ухиляються від матеріалізму», ще й до того виявляють «буржуазну ідеологію».

Піклується ЦК партії також розвитком художньої літератури. Але це піклування зводиться до обвинування українських письменників за їхню неслухняність більшовицькій критиці та неуважне ставлення до вимог партії. «Зроблено ще мало» — пише «Радянська Україна». «Деякі з нових творів письменників України не відповідають тим високим вимогам, які ставлять перед письменниками партія і радянський народ». З цього читач може зробити висновок, що значить писати художній твір в умовах підсовєтського письменника і щоб той твір відповідав високим вимогам партії. В таких умовах праці над твором, який відповідав би смакові соціалістичного замовця, письменник нагадує учня, якому надали домашнє завдання і він мусить його виконати. Чи може бути мова про вільний розвиток літературної діяльності, якщо письменник не має можливості писати художній твір на обрану ним тему і замість цього мусить задовольняти «високі вимоги» остогидлої йому партії. Наслідком таких обставин письменник знаходиться в вузькій обмеженості своєї літературної діяльності і тематикою його творів є тільки: вихвалювання Сталіна, оспівування «заможного» колгоспного

життя, заклик до «стахановських» темпів роботи в заводах.

Наслідок «соціалістичного замовлення» негативно позначається також на виданні творів. Беручи під увагу термін видання творів і видану за цей термін кількість їх, якість цих творів з технічного боку дуже сумнівна.

Задовольняючи терміни й «високі вимоги» партії в останніх двох місяцях перед ХІХ з'їздом ВКП(б), «соціалістичними темпами» видавництво «Радянський Письменник» видало твори Н. Страковського — «Лівий берег», Ю. Банацького — «Оповідання», А. Хорунжого — «Молоді роки», Т. Масенка — «Пісні миру», З. Тростянецького — «Маяковський і українська поезія», нарис Н. Бурбака — «Щастя Марії Микитей» та інші. Усі ці твори мають невелику художню цінність.

Останім часом в підсоветських українських творах значне місце займають переклади: з білоруських творів (Янка Купала), з російських (Маршак), з грузинських (Ненешвілі, Леонідзе) та інші. В свою чергу перекладаються українські твори на мови інших народів. Це й є більшовицька метода збагачення національних літературних скарбів. «Оттак творами обмінюючи, гріха я не маю» за пригнічен-

ня вільного розвитку літературної діяльності. До того ще всі ці переклади творів профільтовані суворую партійною цензурою та переполющені советською критикою. Ось чим має розважатись український підсоветський читач.

Ці факти писання й видавання творів дають нам уяву про стан української підсоветської науки й літератури.

Щоб бути заслуженим діячем якоїсь галузі науки або письменства, треба всі свої досягнення обов'язково приписувати «особисто тов. Сталіну». Ось приклад: візьмемо список лауреатів сталінської премії. Там ми знайдемо тільки осіб «хитрих розумом», які зорієнтувалися, в якому керунку треба прямувати, щоб дійти до «слави»; А керунок цей — вихвалити на всі боки «батька з вусами» та ЦК партії. За зразок може бути найсвіжіший експонат — наш земляк Борис Романицький, лауреат сталінської премії, мистецький керівник Львівського українського драматичного театру ім. М. Заньковецької.

Чи може бути вільний розвиток культури під такою «опікою» ЦК партії, на це питання дасть відповідь сам читач.

Валентин Новак

Спогади харків'янина

1941 рік... «Неперевершений» стратег Сталін втік, Червона армія не виявляла жодного ентузіазму до захисту більшовицької влади. Навпаки: сотнями тисяч здавалася в полон. Харків було зайнято гітлерівським військом. Спустошене за наказом комуністів, позбавлене харків місто уявляло з себе жахливу картину. Сталін провадив політику «голої землі» й на шляху відступу нищив все. Ще жевріли пожарища від більшовицької руйнації, як в місті з'явилися есесівські «адміністратори» й почали наліплювати накази. Один з цих наказів вимагав знищення монументів й бюстів більшовицьких провідирів, якими бюстами було переповнено кожне радянське місто України.

Спочатку — неселення, не знаючи справжніх намірів нацистів, старанно допомогало їм у знищенні ненависних нагадувань про комуністичних гнобителів.

Ось стоїть Ленін, напроти Сталін, он де Маркс заховався в свою бороду, що в ній заплуталися комуністично-більшовицькі професіонали від політики. А ось гордість Харькова Т. Шевченко, — що грізною постаттю з чорного мармору, нахмуривши брови, сердитим поглядом озирає місто. Правою рукою він легко підтримує верхній одяг, а ліва рука вільна, і як би в русі. Погляд нібито хоче висловити думку, як більшовики насміялися над його «Заповітом». На монументі великому Тарасові з правої сторони — група кріпаків рве залізні кута, а інший велетень-силач скидає камінь, що лежить на його плечах. Тут же постаті гайдамаків з косами. А ось з боку вулиці обермайстера ЧК Дзержинсько-

го — йде група партизан. Попереду з гранатами в руках, з червоним прапором постать комсомолки з книжкою в руці.

Часто німецькі вояки, дивлячися на монумент, запитували: «А чи то не Ленін?» Біля підніжжя пам'ятника лежали поховані два німецьких генерали. На могилах хрести з білої берези, й могили обнесено парканом. На хрестах з чорною свастикою надпис: «Впали за Райх». Тут же рядочком десяток менших хрестів, есесовських офіцерів, що полягли нібито як варта генералів. Вздовж пішоходу в мерзлій землі полонені-напівтрупи риють за наказом військової влади ями на півметра глибиною. Вони призначені для забитих вояків, що привозять з фронту. Біля ям поставлено «котелки» аби хтось милосердний щось вкинув голодним полоненим. Рипає мороз під чоботом німецького вояка. Мороз аж дух забиває. Вояк, зігнувся, жіночою українською хусткою закутав собі носа й іде по вулиці Свердлова, що тягнеться з Холодної Гори аж до річки Лопані. Ця вулиця вже «прикрашена» з десятком повішених й здичавіла дітвора накручує за ноги повішеного й сміється, як то він швидко розкручується. Відолашне населення починає розуміти, що з одного пекла попало в друге.

Одного чорного зимнього дня, коли сонце ще не встигло піднятися, над кістяком шостнадцятиповерхового недогорілого будинку проєктів по Пушкінській вулиці біля інституту ім. Мечникова зібралася юрба й хтось в німецькій однострої закликав юрбу: «Та чого ви дивитесь, скидайте!» Юрба мовчала. «Скидай, скидай!» — заревів хтось. «Вони,

правда, не більшовики, але москалі, й нема з ними чого панькатися. А над юрбою в купі звезених сюди статуй та бюстів, до всього байдужі, дивилися на вас бюсти Гоголя й Пушкіна, як німі свідки людської срамоти. З юрби пробиваються декілька вояків, й від міцних ударів відломлюється голова Гоголя. Натовп гомонів, був вражений й було чути слова: «Та нащо ж це? Це ж він уславив Україну, це же він описав нам Тараса Бульбу, українського героя, захісника народу й лицаря. Та він же українець». Але вояки «працювали» далі. Вони заличили за шию Пушкіна й скінули його бюст з підніжжя. І, мабуть, в своєму варварстві щиро вірили, що Пушкін впав просто такі «носом в болото», і що його теню настав кінець. Юрба знову загомоніла... «Це ж він написав «Полтаву», це він згадував з приязню про наших великих гетьманів — Дорошенка, Самойловича, Палія, Гордієнка, й співав про «печальну Україну». Але Пушкін уже лежав на землі, й відламки побитих гіпсових фігур Леніна, Сталіна, Маркса, Хрущова покривали бюст великого поета. Хтось пошепки боязливо висловлював думку, що й Шевченка будуть розбивати, що це не годиться, хай вже москалів, а за що наших, поставте на місце, це ж культура! Поставте монументи 34-м українським письменникам, що їх розстріляно катом України Постишевим, поміж них Григорія

Косинки, Олекси Близька... Подумайте, Близька був глухий і німий від Бога й мав дар, співав про Україну і віддав життя за свій народ...» «Гоголя поставте, це ж культура» — знову вигукували з юбри.

Вояк, який розумів по-українському, крикнув: «Дас іст кайне культур, коли ви хочете залишити Гоголя й Пушкіна!» Надійшла тут старенька жінка й стала просити: «Залиште, він же їсти не просить, ми усі слав'яни, це слав'янська культура, ми діти однієї матері — Русі. Комуністи зникнуть, як мильні блазні, а народи український і руський будуть вічні й будуть вільні». Юрба заревіла: «Правильно!» Вояк оскалився, показавши свої два золоті зуби й міцно штовхнув стареньку жінку, яка зніяковіла. Тим часом підійшло де-кілки полонених в советських шинелях з пов'язкою на рукавах. Один з них проголосив, що бургомейстер дав наказ не нищити монументів небільшовицьких діячів, й що треба відрізняти, що належить нашому народові, а що більшовикам. Але було вже запізно. Юрба почала вже розходитися, оглядаючися на черепки розбитої голови Гоголя.

На місто зі Сходу насувалася хмара, здалека лунав гуркіт гармат, в місті грали фанфари, було чути салют: то ховали німецьких вояків.

І. Д.

Директиви XIX з'їзду до 5-річного плану

По формулі: «Кадри вирішують все», одною з головних директив, яку дав народам, посідаючим простори СРСР, девятнадцятий з'їзд КПРС, є підвищення продукційності праці на останнє п'ятиріччя 1950-1955 рр.

За цією директивою продукційність праці повинна бути підвищена на 50% в промисловості, на 55% в будівництві та на 40% в сільському господарстві. Це означає, що на фабриках та заводах конвеєри повинні пересуватись в 1,5 рази скоріше ніж до 1950 року, а робітники при них — виконувати свою одноманітну роботу, не переводячи духу «аж до упаду»; робітничі на будівлях повинні уявляти з себе механічних роботів, а трудовень в колгоспах буде поповнений майже до половини тих норм, які на нього припадали на кінець року попередньої п'ятирічки.

Нам відомо, що в роки війни продуктивність праці була «підтягнута» на 40% проти передвійськового періоду. Нам теж відомо, що після закінчення свого «рабочого» дня робітник уже не мав сили йти далі, як до брами підприємства, не відпочивши після праці по виконанні свого завдання. Майже цілі зміни робітників годинами лежали на вулицях та площах перед фабриками та заводами, відпочиваючи від виснажаючої їх праці. Але тоді були гасла: «все для оборони», «все для війни», і хто не стояв під цими гаслами, то б то не виконував своєї норми, того чекала участь ворога народу. Показники в продукційності праці в роки найбільшого напруження не були прийняті як найвищі, а тому

тепер, для останнього п'ятирічного плану мусять бути ще збільшені.

На п'ятому з'їзді Советів Кржижанівський сказав: «Державні плани повинні бути більшовицькими, вони повинні бути розраховані не на середньоаритметичні норми, які вже досягнуті в промисловості, а на середнепрогресивні норми, себто, рівнятися в сторону передових».

В цьому полягає потогонність системи більшовицько-комуністичної влади.

«План не може бути виконаним самотьком, за нього треба боротись», сказав Сталін і це легло в підвалу діяльності всіх керівників-партійців від самого верху до самого низу, від самого більшого підприємства до самого малого.

Хто-ж і з ким повинні боротись та в чому полягає ця боротьба?

Вернуться, як і завжди в боротьбі буває, дві сторони, одна проти другої. Одна сторона наступаюча — це керівники, представники партії та влади, друга сторона — обороняюча — це робітники та колгоспники. До такого розслоєння та протилежності інтересів привела сама система планування державного господарства СРСР.

Корінь цієї системи полягає в тому, що при розрахуванні планів перспективних, річних та кварталних, розрахунки повинні робитись на підставі показників передових робітників, а передових завжди одиниці, а маси не можуть досягти їх показників, і тут починається боротьба.

Візьмемо приклад з практики:

Конвеєр йде зі швидкістю, при якій звичайний робітник за 480 робочих хвилин повинен поставити та закрутити 2.040 штук гаск. На цьому конвеєрі стоять 20 робітників. З них один став виконувати свою норму та під час виконання її мав «простой» чи відпочинок 48 хвилин (але норму виконав). Керівництво підприємства на цій підставі збільшує норму на 10%, то б то норма зростає вже до 2244 штуки, відповідно швидкість конвеєра збільшується, і вже кожен із 20 робітників повинен виконувати нову норму. Заробітна платня при новій нормі зосталася без зміни.

Будь-які протести робітників безцільні й щоб не показати ворожого настрою, треба тільки підкоритись. І люди мовчки, стиснувши зуби, переходять на нову норму, але якість продукції при новій нормі впала вже більше як на 10%, бо далеко не всі тайки були докручені до кінця.

Постійне збільшення норм виробки вимагає від робітника постійного збільшення витрати енергії та сили, а для того, щоб востановлювати витрачені сили потрібні відповідні життєві та економічні умови.

Заробітна платня за віддану працю є засіб для побудування потрібних людині життєвих умов. Але при плануванні оплати праці зріст останньої завжди відстає від зросту продукційності праці, не кажучи вже про те, що покупна здібність карбованця дуже низька, а тому реальність заробітної платні дуже не задовольняюча.

А що до умов життя, то як вони і плянуються десь по міністерству, то до уваги та розрахунків

приймаються показники не передових робітників, а навпаки, в основу кладуться умови самих відсталіх в цій галузі людей.

Біжуча п'ятирічка зі своїм шаленим завданням по праці показує, що тиск політично-господарчий на робітників та колгоспників, тоб-то маси підрадянських громадян, досягне найбільшого напрудження.

Зокрема нова п'ятирічка своїм вістрям спрямована проти селянства. Про це ясно й недвозначно свідчить і новоявлений «твір» Сталіна «Економическая проблема социализма». П'ятирічка має на меті звести рештки тих ознак, що відрізняють селянина-колгоспника від сільсько-господарчого батрака. Чи то буде переведено в спосіб утворення «агроміст» (відсталених поки що) чи в інший спосіб, — але селянство буде закріпачено остаточно й перетвориться на безформенну масу «роботів», зв'язок яких з землею буде тільки формальним.

Але єсть фізичний закон, за яким всякий тиск (дія) викликає такий самий протитиск (протидію). Якщо будь-який кінець кріпко стиснутої пружини виколзне з тиску, то вся пружина за цим кінцем з галасом займає положення «спокою» чи вільності від тиску.

Очевидячки, цей простий закон є відомий керівникам з Кремля, бо в директивах того самого дев'ятнадцятого з'їзду єсть пункт: «Збільшити двічі державні матеріальні та харчові резерви, які могли-б забезпечити Країну від різних несподіванок.

Юрго.

ДУМКИ МОЛОДІ

Про президентів та вождів

Нехай не здивуються читачі, що я перший раз списую клаптик паперу, висловлюючи свою думку. Я не журналіст і не професор, а звичайний син українського селянина. Я маю 20 років і мені не довелося кінчати університети чи інші високі школи, лише довелося навчитися читати та писати. Тому пишу не до «високовчених», а до простого народу. Думаю, що моя думка не буде якоюсь складною, що ви могли її не зрозуміти.

Під час другої світової війни сотні тисяч людей з території СРСР опинилися на Заході. Після війни, коли західні країни були звільнені від Гітлера та почали будувати вільне життя, вони дозволили втікачам з СРСР залишитись в їхніх вільних країнах. Після того все й почалося. Виникли між цими втікачами окремі «мудреці», котрі почали творити різні партії, а пізніше проголошувати себе «президентами та вождями» тощо. Вони почали обдурювати людей, котрі перенесли на собі весь тягар і муки комуністичного та гітлерівського режимів. Особливо це торкається української еміграції.

Ці «президенти та вожді» створили різні виконавчі органи, нав'язуючи своє керівництво втікачам. Вони ж розчленували емігрантську масу на окремі групки, роблячи з них своїх підвладних.

При цьому вони заявили, що є вибраними від народу для керування державою. Хочу запитати

цих «президентів та вождів», хто їх обирав, й якими державами та народами вони керують? Чи часом не тими, які ще й сьогодні під комуністичним гнітом? Чи може ці «президенти та вожді» хочуть створити всередині західних країн свої держави? Хочеться запитати, а чи це не обман народніх мас? Ці «президенти та вожді» кричать на все горло, мовляв, оттака-то переважаюча кількість вибрала їх на ці високі керівні посади. А мене цікавить, коли ж саме відбулися ці вибори та де проходило це голосування? Чи знають про якісь вибори народи, що досьгодні знаходяться під комунізмом? Та взагалі хочу запитати, чи хоч тут на чужині відбувались якісь вибори, де віддавались б голоси за тих втікачів чи інших кандидатів на «президентів та міністрів». Цього аж ніяк не довелося мені спостерігати за сім років після закінчення війни.

Доводилось мені говорити з сотнями знайомих та земляків, котрих я запитував, чи хоч один з них бачив та розмовляв з котримсь з наших «президентів та вождів», чи хоч би «міністром»? І завжди доводилося чути, що ми не маємо такої великої чести бачити та говорити з «такими» державними мужами. Чому ж це так? Тому ж що вони законспірувалися в своїх «гніздах», мотивуючи це тим, що більшовицькі агенти на кожного такого «президента та вождя» можуть зробити агентат, а народів пояс-

Міють, що війни є страшніші для комунізму ніж державні керівники вільних країн.

Як бачимо в дійсності, воно не так, бо правдиві президенти та міністри в цих же країнах де ми знаходимося, ходять вільно між своїми народами і не бояться, що їх можуть знищити комуністичні агенти. А коли ми хоч і прості люди попали б до комуністичних рук, то там нас не помилювали б, не дивлячись, що ми й не «президенти й не вожді».

Але якщо ми знаходимося в вільному світі, то чому ж нічого не робимо? Правда, не можна сказати, що цілком нічого, бо ми ж ділимося; сваримося. постановлюємо і затверджуємо. А тим часом навколо нас об'єдналися народи вільного світу для оборони проти комуністичної агресії. Ми хочемо, щоб ці народи допомогли нам звільнити наші країни від сталінської деспотії. А що ми зробили в цьому напрямку? Чи ми об'єдналися між собою і влилися в ряди цих народів, щоб зробити вільний світ непоборним з комуністичного боку. Як би так, то ми мали б запоруку, в скорім майбутні бачити наші народи звільненими від комуністичного режиму.

Але, як бачимо, крім метушні, нічого нема. Ніякого об'єднання не досягнуто. Ще й сьогодні багато людей вірить в недоречно балаканину хитромудрих політиканів. Більша частина еміграції відкинула всіх президентів та міністрів та почала вливатися в демократичні лави боротьби проти комунізму. Хотілося б бачити всіх в цих лавах, в лавах Світового Антикомуністичного Руху. До цього спрямовані зусилля всіх народів вільного світу, тому й ми повинні до цього стреміти. Ми повинні перемогти тоталітарний, ненависний комунізм, і я надіюсь що й переможемо. Але для цього потрібно перш за все навести порядок в середині самої української еміграції, покінчити з безладдям і створити умови, за якими б українська еміграція могла б стати справжньою й активною політичною силою на фронті антибільшовицької боротьби. Час непотрібного словоговорення пройшов, воно ні на кого не впливає. Від української еміграції чекають ясних позицій й послідовних дій.

І. Немудрий.

З нагоди свят...

Виконавчий Комітет Українського Визвольного Руху та Редакція «Бюлетеню» сердечно поздоровлюють всіх братів-українців, по цей і той бік залізної завіси сущих, з святом Різдва Христового й Нового Року. Хай наше побажання побачити нашу батьківщину-Україну вільною від більшовицької неволі здійсниться як найскоріш, й нехай Бог нам в цьому допоможе.

ВК і Редакція

Американські Українські Аграрники вітають В. К. Українського Визвольного Руху, його Голову п. ген. Гулая та своїх Братів-Аграрників, а зокрема Голову Об'єднання Українських Аграрників з Різдвяними Святами та бажають всім витривалості та багато успіхів у їх тяжкій та відповідальній праці.

Дай Бог, щоби слідує Різдво, всі Борці за свободу й Аграрники святкували на своїй, звільненій від більшовиків, Україні.

Рочестер,
12 грудня, 1952.

Від імени
Американських Українських
Аграрників
Інж. Е. Назаренко

З нагоди свят Різдва Христового та Нового Року Голові ВК Українського Визвольного Руху п. ген. Гулаю та всім нашим однодумцям, побратимам та всім українцям щиро бажаємо веселих Різдвяних Свят та щасливого Наступного Нового Року. Дай Боже всім борцям за звільнення України досягти успіхів в наступному році, і щоб цей рік був роком нашого повернення до вільної матері — України.

Мюнхен,
20 грудня 1952 р.

Від станиці Українського
Вільного Козацтва
в Мюнхені.

Розширення преси УВР

Видавництво УВР у Великобританії видало перший номер бюлетеню «Вільне Слово».

В відозві групи сприяння УВР в Великобританії закликається українців до боротьби проти інтернаціональної комуністичної диктатури спільно з 100-мільйоновим російським народом та іншими поневоленими більшовизмом народами, і демократичними організаціями вільного світу.

* * *

Наші однодумці в Великобританії взяли активну участь в «Дню Непримирености», який відбувся 8 листопада минулого року в Лондоні в Ст. Мері Аббот Холл. Від УВР промовляв п. Ю. Ткаченко

Утворення громади УВР в Штутгарті

17. грудня 1952 р. в Штутгарті відбулися організаційні збори співчуваючих УВР, на яких ухвалено створити Штутгартський осередок УВР.

Присутніх було 11 дел. Обрано Виконавчий Комітет на чолі з п. Романовським. Збори постановили звернутися до ВК УВР з проханнями надати допомогу осередкові щодо розвинення в ньому організаційної та культурно-освітньої роботи.

Присутній.

Утворення громади УВР в Регенсбурзі

20 грудня 1952 року в м. Регенсбурзі відбулися організаційні збори українських емігрантів, які співчувають ідеям Українського Визвольного Руху. Присутній на цих зборах голова ВК УВР ген. Гулай в своїй короткій доповіді висвітлив присутнім ідею й завдання Українського Визвольного Руху. Відповідаючи на багаточисленні запити присутніх на зборах, ген. Гулай вичерпно пояснив ставлення Українського Визвольного Руху до ідеї створення єдиного антикомуністичного фронту зі включенням до нього демократичних еміграційних організацій усіх народів ССРСР. В той же час він гостро засудив політику шовіністичних кіл, яка роз'єднує антикомуністичні сили й сприяє інтересам ворога. Всі, хто виступав після ген. Гулая, цілком погоджувалися з висунутими Українським Визвольним Рухом тезами, що й підтвердила резолюція, яка одногослосно затверджена загальними зборами. Ця резолюція ствердила рішення зібрання приєднатися до УВР й створити в м. Регенсбурзі громаду УВР. Була обрана Тимчасова Управа на чолі з п. Вершанським і його заступником п. Бобровником та секретарем п. Палієм.

Ухвалено в найближчий час скликати поширені збори.

Від імени ініціативної групи

Вершанський.

Пересторога!!!

Від нашої станиці в Швеції ми отримали слідуючого листа:

«Надсилаємо Вам звернення бандерівської громади, яка складається з п'яти осіб. Із цього «звернення» Ви можете зробити висновок, що наш «Бюлетень» дуже діє на нерви нацистів, і вони починають втрачати ґрунт під ногами. Його не шкодило б надрукувати в «Бюлетені».

Идучи на зустріч проханню станиці, ми друкуємо цей типовий для «діяльності» шовіністів документ, відмовляючись від коментаріїв до нього.

Редакція

«Група політичних спекулянтів зі своїми ватажками Керенськими, Гультаями чи Гулаями та Золотаренками з Московською імперіалістичною спільною заснувала якусь нову «Організацію» з метою поневолення України, обману щирих українців та накиннення їм нового біло-московського ярма.

Цю, свого роду смішну, організацію назвали вони «Український Визвольний Рух», (названня вибрали мабуть під впливом доброго гумору) і тут приходить терпіти Україні з приводу зневаження її імя.

Щоб обманути якнайбільше українців, ці панове обіцяють «Вільну Україну», спитайте їх, так по-

чуєте, що вони дійсно хотять «дати» нам Україну, а какає разниця, если будет під покровою матушки-імперії Москви? Щоб ще дужче зміцнити ряди своїх поплентачів, всіх тих, які не даються обдурити, називають фашистами, нацистами і т. п., лиш не комуністами, бо всеж таки стрімління в них одинакові — поневолити так багато народів, скільки вдається.

В лайці вони нічим не відступають своїм «старшим братам» та «батюшці з великими вусами». Видно наука «Батюшкі» не пішла на марно.

Не маючи успіху в переконанню українців в своїх «шляхетніх намірах» супроти України, вони брешуть як скажені собаки, перекручують історію України та всякими підлими способами намагаються переломити сильну волю українського народу. За пару сребняків хотять продати Україну, а Москва на ту ціль грошей не жалує, платить добре!

Їх підла пропаганда зачинає доходити до Скандинавії та своєю отруєю надгризати шляхетні серця українців у Швеції.

Своїм брехливим бюлетенем вони пробують отруїти серця кільком українцям на терені Швеції з надією, що і тут удасться їм обдурити людей, та таким способом приєднати собі пару поплентачів.

Управа Української Громади перестерігає всіх українців у Швеції перед всякими Золотаренками-Гулаями, які назвою своєї організації намагаються збаламутити чесних українців.

Якщо отримаєте їхній брехливий бюлетень, так не відсилайте ім з поворотом, бо шкода на це гро-

шей, а прямо викиньте, спаліть як якусь заразливу річ або прямо віддайте на перерібку старого паперу. На ті цілі цей бюлетень прекрасно надається. Вистерігайтеся всяких агентів висланих ними!

Управа Української Громади у Швеції

3 листів і відгуків

Я бився з більшовиками-комуністами в різних частинах Української Армії від початку і до кінця, тобто до дротів своїх союзників-поляків.

На разі пришліть мені Вашого «Бюлетня». Він витисне «Українські Вісті» і «Самостійника», а пізніше я пришлю Вам список однодумців, яким будете посилати літературу безпосередньо.

П. В. Німеччина.

Група українців нашого міста приєднує свій голос до Українського Визвольного Руху і бажає Вам найкращих успіхів в Вашій дальшій боротьбі проти спільного ворога — більшовизму. Одночасно ми всі вітаємо УВР так як він незалежний і відкидає всякий шовінізм, імперіалізм, та тоталітаризм — так ненависний і ворожий всім поневоленим народам нашої Батьківщини, незважаючи на їхню національну приналежність та віру.

Хай Ваш початок закінчиться перемогою над кривавим більшовизмом і триумфом свободи на цілому світі.

М. Е. Л. Німеччина.

Пане Генерале! Прохаємо Вас повідомити відомі чинники про ульмівський пійняник, де сидять запеклі вороги демократії та шовіністичне мракобісся...

В роках 1929-33 ми відчули на своїх спинах зрадницький удар цих націонал-більшовиків та людожерів-шовіністів... Ми сиділи в концтаборах БАМЛАГУ. Там були і росіяни, українці, і євреї, і поляки, і татари, і молдовани. Найбільше було росіян. З ними ми ділили сухарь і вонючу баланду...

Недаремно пнуться скорпіони «Українських Вістей» загальмувати справу політично-соціальної боротьби проти комунізму та спасти свою сатанинську шкіру. Недаремно вони апелюють до темної необізнаної та затурканої маси галичан. Вони їх всеодно не спасуть...

П. О. К. Німеччина.

Цілком схвалюю та приєднуюсь до УВР та ідеї об'єднання з народами Росії і зокрема з народом русским для спільної боротьби з ворогом людува № 1 — більшовизмом...

Не залишайте ідеї УВР. Шлях тернистий і змінні успіхи не можуть мати впливу на віру в справедливість справи.

П. М. Німеччина.

От всего своего запорожского сердца я приветствую создание Украинского Освободительного Движения УВР, ведущего здоровьесклящую украинскую эмиграцию к братскому сотрудничеству украинского народа с русским и с другими народами, населяющими нашу общую Родину. Я твердо уверен, что общими усилиями будет создан тот центр, который не только поведет нас на штурм озверело-

го кровавого коммунизма для полного его разрома и уничтожения, но и для установления нашей украинской государственности на демократических основах и на федеративных началах с Россией, ибо только в союзе и в братском сотрудничестве залог дальнейшего процветания и благополучия нашего народа и его поколений.

Д. О. Ш. Німеччина.

Від щирого українського серця вітаю утворення єдиного проліткомуністичного фронту з його християнсько-демократичними ідеями УВР. Дуже радий, що свідомі дійсні сили України, без жодного страху вступили на вірний шлях боротьби з спільним нашим ворогом — комунізмом. Пора вже припинити ту ганебну сварку, розгалуження міжнаціональної ворожнечі, црквування та братоненависництво, якими зайнялось «українське політиканство» в Німеччині. Правда, вони вважають, що агітувати пістолем або ножем занадто легше ніж словами, бо для останнього, тобто слова, треба розуму, треба здорового розсудку, а його якраз й бракує у, так би мовити «справжніх патріотів».. Прохаю і надалі надсилати мені бюлетені УВР.

М. А. Н. Німеччина.

Нам пише білорус

Дорогие Браты Украинцы!

Я атрымаў Ваш «Бюлетень УВР». Шчыро вітаю Вас от всего сердца. Україна—гэта мая другая бацькаўщина, я знаю Україну, я знаю українскі добры народ. Тому я так цяшка вмесце з Вамі перажываю Вашу нядолю. Сердце содрыгалася от болю калі я бачыу што групкі самозванцев шовіністов очалюет українскі палітычны рух і тым самым ганьбіць Ваш народ, Вашу культуру, Вашу бацькаўщину. Разказываць Вам пра гэта я не стану, бо Вы самі знаеце ня менш чым я.

Я бязьмерна рад, дарагіе браты, што навеяло вольным ветрам у Вашим палітычным руху. Я упевнен, што все чеснае далучыцца до Вас і падтрымае Вас і Ваш палітычны рух займе то почасное мейсца, якое яму належить.

З братерскім прывітаньням

Ваш С. Сітцкыі

До друзів і прихильників УВР!

Зібраві гроші в Німеччині просимо пересилати на адресу: München, Bayerische Vereinsbank, — Postscheckkonto 9785, für Bankkonto 408596.

З інших країн гроші пересилати через банк на адресу: München, Bayerische Vereinsbank, Bankkonto № 408596, або міжнародними поштовими купонами.

«БЮЛЕТЕНЬ» видає Виконавчий Комітет Ради Українського Визвольного Руху

Поштова адреса редакції: W. Solotarenko.München 37, Postfach 19, Germany. Ціна 30 пф. (Preis 30 Pfg.)